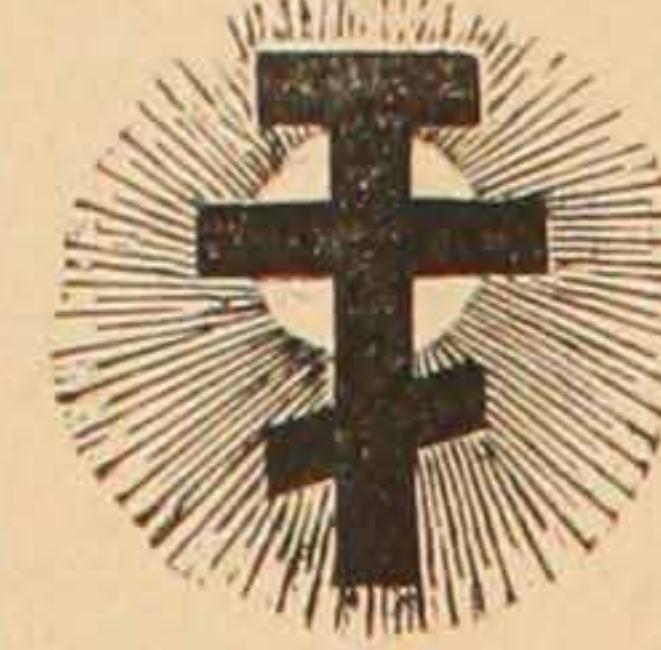

Выходитъ во Львовѣ ще Вторника, Четверга и Суботы (кромѣ русскихъ сутѣ) о 5-й годъ подъ Литер. додатокъ "Библиотека наимѣнъ, поѣстей" выходитъ по 2 печат. арк. купѣтъ кожного 15-го и послѣднаго дня кожного мѣсяца. Редакція и Администрація подъ Ч. 44 улица Галицка. Рукописи засыпаются лишь на попередніе застереженіе. Оглашены принимаются по цѣнѣ 6 кр. бѣтъ одной строчки печатной въ руб. "Надѣлана" по 20 кр. а. в. Реклама неопечатаный вѣльмъ отъ порта. Предплату и кинесаты принимаются: у Львовѣ Адми-нистраціи "Дѣла". У Вѣдна Haasenstein & Vogler, Wall-Strasse 10; M. Dukes, Klemmstrasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 а; Rudolf Moss; F. A. Richter & Co., Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Haasenstein & Vo-bler, E. L. Daube & Co. Въ Париже Agence Havas. Въ Рос-сии Редакція "Кievskoi Stariny" въ Кіевѣ, почтовыи уряды и "Газетне Бюро" В. Ф. Зама въ Одесѣ Дери-басовская ул., д. Ралли 9.

ДѢЛО

Съ невысказаннымъ жалемъ и болемъ въ серци приходится намъ дѣлить нынѣ сумною и печальною вѣстю съ нашими Вп. Читателями:

КОРНИЛО СУШКЕВИЧЪ

докторъ правъ, емеритованый секретарь ц. к. прокураторіи скарабу, адвокатъ краевый, членъ-основатель и голова тов. „им. Шевченка“, членъ-основатель „Просвѣты“, голова тов. „Руска Бесѣда“, членъ „Інститута Ставропигійскаго“, членъ тов. „Педагогичнаго“, почетный членъ тов. ремѣсн. „Зоря“, и др.

упокоившися по тяжкой и довгой недузѣ въ 45 роцѣ вельми трудолюбивого житя дnia 27 мая (8 червня) о 6 годинѣ по полудни.

Руско-народній товариства и наша редакція запрошујутъ всѣхъ вѣрныхъ и почитателей величаго патріота, много-заслуженого для справы рускои покойника на похороны, котрѣ отбудутся 29 мая (10 червня) въ середу о 5 год. по полу-дни зъ дому при улиці Оссолинськихъ ч. 12 на кладовище Лычаковскѣ.

Клеветники Русиновъ.

Галицкій Русины, вѣрно придергуючіи свої народности, плекаючіи въ серци своїмъ любовью до всего, що толькі носить на собѣ знамя родного, питомого, нѣколи не були въ тѣмъ щасливомъ положенію, щоби могли безъ підозрѣнія, безъ напастей, безъ клеветы вести свою роботу, сповнити свою високу мисію культурну на своїй, не чужої землї. Нѣколи не мали того щастя, а чимъ щасливішу фактичній обставини складали для нихъ хвилю, — тымъ більше сипалося на нихъ стравъ підозрѣнія, напастей и клеветъ зъ всѣхъ боковъ, навѣть зъ отти, зъ отки найменше можна було ихъ надѣятися.

Таке саме сталося и при послѣдніхъ выборахъ до ради державної. Якъ скоро толькі почалася живійша робота, сейчастъ всѣ вражій силы, мовы на даний знакъ, кинулися на насть Русиновъ и нужъ клеветати, денунициати, — щобъ толькі многолѣтна праця широ-руской интелигенціи середъ народа не проявилася свѣтлою си побѣдою при выбо-рахъ, — щобъ толькі, Боже корони, не вийшовъ посломъ одинъ або другій Романчуку, одинъ або другій представитель народної идеї рускої, исповѣдникъ народної самостійности Руси, котрій при даньму случаю мѣгьбы въ радѣ державы во всеуслышаніе Европы высказати нашу народну програму, программу рускихъ патріотівъ зъ 1848 року, нашу історичну правду, фальшиву чужими, польскими та россійскими "объединителями", Черкаскими и Катковими, Гавзнерами и Аксаковыми, и всячими домашніми ренегатами. И подали собѣ руки до спѣльної акціи противъ спѣльного небезпечного противника: и Поляки, и польскій причепы фракції "Мира" и нашій доморослій "объединителъ" фракції "Пролома" и "Слова", — однімъ словомъ, все надягло повну збрюю и ополчилося противъ исповѣдниківъ народної ідеї рускої.

Польскій газеты охрестили ихъ "ворогами краю и державы" — звичайне оружіе противъ Русиновъ — и отсудили ихъ, яко "тосkali", що права заступати рускій народъ въ радѣ державы. Ново-креована Поляками фракція "prawdziwych Rusinow" завторовала

очевидно Полякамъ, бо сказано, "на чѣмъ вѣзку вѣдешь, того пѣсно спѣвай". А наконецъ зъ "Слова" и "Пролома", органовъ фракції "объединителъ", посыпалися зновъ іншого рода клеветы на вѣрныхъ сыновъ Руси и исповѣдниківъ народної ідеї рускої.

Въ хвили, коли центральний комитетъ рускій розвивавъ якъ пайширу дѣяльність, — "Слово" почало мѣстити такі клевети, що будто Русини-народовцѣ, хотій засѣдають въ спѣльномъ комитетѣ, заключили тайну якусь угоду съ Поляками, що и. пр. пославъ Романчука на округъ Долина-Калушъ-Бобрка поставили Поляки, и т. д., — и такими поганими клеветами въ таку горячу пору виборчої дѣяльності замѣсть загрѣвати до одно-душиної солидарності всіхъ Русиновъ на провинції, толькі знеохочувало ихъ и розстроювало. "Проломъ" зновъ, чимъ близше до дні виборовъ, тымъ "енергичнѣше" сипавъ на Русиновъ-народовцівъ клеветами, а за предлогъ взявлъ приватній листъ пок. Володимира Барвінського, писаний 1882 року до автора "Polityki pегwów" по про-враждѣству єї побѣдою при выбо-рахъ, — щобъ толькі, Боже корони, не вийшовъ посломъ одинъ або другій Романчуку, одинъ або другій представитель народної ідеї рускої, исповѣдникъ народної самостійности Руси, котрій при даньму случаю мѣгьбы въ радѣ державы во всеуслышаніе Европы высказати нашу народну програму, программу рускихъ патріотівъ зъ 1848 року, нашу історичну правду, фальшиву чужими, польскими та россійскими "объединителями", Черкаскими и Катковими, Гавзнерами и Аксаковыми, и всячими домашніми ренегатами. И подали собѣ руки до спѣльної акціи противъ спѣльного небезпечного противника: и Поляки, и польскій причепы фракції "Мира" и нашій доморослій "объединителъ" фракції "Пролома" и "Слова", — однімъ словомъ, все надягло повну збрюю и ополчилося противъ исповѣдниківъ народної ідеї рускої.

Якъ сказано, листъ то приватный до приватного лица оказавшаго въ своїй брошурѣ здоровий декуда поглядъ на справу руску, личный висказъ поглядъвъ одної особы, листъ поданий не въ цѣлости, а толькі урывочно, не знати въ якій цѣлі писаний, — се все факти, съ которими кождый совѣтній чоловѣкъ повиненъ числитися, поминувши вже то, чи біль має певність, що листъ впливъ автентичний. Коли-бѣ живъ пок. Володимиръ Барвінський, біль давъ-бы отповѣдь на питання: чи листъ автентичний и въ якій писаний цѣлі, — нѣхто за него на тое отповѣсти не може. Ми можемо толькі сказати, що приватный листъ одиницѣ до приватного лица — не есть нѣколи нѣякою програмою чи народа, чи якою партії. Коли-бѣ люде держалися іншого погляду въ тѣмъ дѣлѣ, то зайшли-бы въ непроходиме багно баламутства и нѣякій народъ, нѣяка партія не мала-бы програми. Для примѣру отъ скажемо, що коли-бѣ позибиравъ всѣ приватній листы Ригера,

писаній до Россії, Поляковъ, Нѣмцівъ, Мадаровъ, Французовъ и т. і., то не знати,

яка-бы зъ тихъ листовъ вишила програма, — зручный дипломатъ знає, якъ до кого за-

говорити и неразъ для добра цѣлі про-какеся противъ свого власного пересвѣд-чена, — а тымчасомъ кождому Чехови вѣ-домо и кождый Чехъ вѣрить въ то, що про-

грамма Ригера и его народа стоїть написана въ "Rokrok-u" и "Politik". Такъ само кождый Русинъ знає и вѣрить, що програма пок. Вол. Барвінського и галицко-руского народу стоїть написана въ "Дѣла" и висказана въ тѣмъ, що біль коли-небудь говоривъ публично. Се все кажемо не длитого, щоби очищувати пок. Вол. Барвінського зъ якогось, Боже со-храни, грѣху супротивъ рдного народа, спо-внено въ опублікованомъ листѣ, бо та-

кого грѣху тамъ и нема, — а толькі для того, щоби показати, якими то способами во-роги самостїйного розвою Руси стараються ставати въ дорозѣ тому розвою. Горкі слова правди висказавъ пок. Вол. Барвінсь-кій въ тѣмъ листѣ Полякамъ, критикуючи ихъ поступованье съ Русинами и накликаючи ихъ до справедливости супротивъ Русиновъ. Зъ

цѣлого листу вѣвгоря любовь до свого на-роду, великий жаль до всѣхъ кривдниківъ Ру-си, а при тѣмъ прочитана тамъ добра лекція Полякамъ, що мали свою державу а не по-шанували, и хоті же що могли-бы єї ма-ти, то не будуть єї мати, бо не навчились и не вміють шанувати. То само висказували публично не толькі наші, але и россійскій историки и учени. "Проломъ" же въ листѣ пок. Вол. Барвінського добавивъ "будованье Польщѣ", "вторванье Галичину бѣтъ Австрії", навѣть "соціалізмъ и нигилизмъ" и гейже въ саму горячу пору акції виборчої сипати клеветами ма Русиновъ-народовцівъ! Се, ба-

Предплатна на "Дѣло" для Австрії: для Россії:
на цѣлый рокъ . . . 12 зр. на цѣлый рокъ . . . 12 рубл.
на півъ року . . . 6 зр. на півъ року . . . 6 рубл.
на четверть року . . . 3 зр. на четверть року . . . 3 рубл.
съ дод. "Библиотеки": съ дод. "Библиотеки":
на цѣлый рокъ . . . 16 зр. на цѣлый рокъ . . . 16 рубл.
на півъ року . . . 8 зр. на півъ року . . . 8 рубл.
на четверть року . . . 4 зр. на четверть року . . . 4 рубл.
на саму додатокъ: на саму додатокъ:
на цѣлый рокъ . . . зр. 5 — на цѣлый рокъ . . . 5 рубл.
на півъ року . . . зр. 2-50 на півъ року . . . 2-50 р.
Для Заграниць, окрѣмъ Россії:
на цѣлый рокъ . . . 15 зр.
на півъ року . . . 7-50 зр.
на четверть року . . . 3-75 зр.
съ дод. "Библиотеки": на саму додатокъ:
на цѣлый рокъ . . . 19 зр. на цѣлый рокъ . . . 6 зр.
Поодиноке число коштує 12 зр. а. в.

чите, мало помогли до нашої побѣди въ день выборовъ...

Русини-народовцѣ сповили совѣтно и честно свої народній обовязокъ при акції до послѣдніхъ выборовъ. Въ почутю важности хвилѣ за цѣлый часъ не розводили по своїхъ часописяхъ нѣякихъ полемикъ, не отповѣдали навѣть на інспінгації и клевети, щобъ не дразнити, не знеохочувати и не дѣлти, а консолидувати Русиновъ. Въ комитетѣ они працювали навѣть тогда, коли деякі члены комитету гостили въ Петербурзѣ. Всѣ чувствували, на сколько тая гостина справѣ выборовъ пошкодить, — по-важній члены комитету, крилъ Шведицкій, Малиновскій, дръ Шараневичъ и Дѣдичкій спѣльно съ членами-народовцями чули гнеть на серци и казали: "якъ то намъ пошкодить!" Але по поворотѣ зъ Петербурзѣ членъ комитету п. Марковъ почавъ печатати въ своїмъ органѣ статії, въ котрьхъ доказувавъ, що Русини-народовцѣ "хотягъ воторвати Галичину бѣтъ Австрії" ... а по выборахъ цѣлу вину нашої неудачи зваливъ на народовцівъ...

Въ слѣдуючихъ числахъ мы позитивно, фактами вкажемо всѣ причини нашого упадку при послѣдніхъ выборахъ — и оглянемося за средствами, якими Русь Галицка могла-бы прйтти до такої сили, щобъ єї при слѣдуючихъ выборахъ не повалила нѣяка вражда сила!

Выборы посломъ зъ мѣстъ.

Львовъ. На 5730 управненыхъ до голо-сования голосувало 2714; абсолютна бѣльштесь 1358. Выбраній дръ Ф. Смолька 2492 голо-сами и дръ Кароль Леваковскій 1949 гол. Правительственный контроль-кандидатъ дра Леваковскаго, профессоръ гімназії дръ Кубала одержавъ 727 голосовъ.

Стрій - Самборъ - Дрогобичъ. Выбраній Оттонъ Гавннеръ, одержавши въ Стрію 401, въ Самборѣ 601 а въ Дрогобичі 441 голосовъ. Рускій кандидатъ дра Іларій Бачинський одержавъ: въ Стрію 147, въ Самборѣ 5, а въ Дрогобичі 38 голосовъ.

Броды-Золочевъ. Выбраній Едвартъ Сохоръ 1284 голосами. Контроль-кандидатъ его дра Варшаверъ (живъ противоганій Поляками) 4 голосы.

Перемышль-Городокъ. Выбранный Жигмонтъ Савчинъскій, одержавши въ Перемышли 299, а въ Городку 696 голосовъ. Другій польскій кандидатъ Рошковскій одержавъ въ Перемышли 531, а въ Городку 7 голосовъ.

Станиславовъ-Тысменица. Выбранный правительственный кандидатъ дръ Леонъ Билинскій. Попрала его головно Тысменица, де на 510 голосующихъ дѣставъ 508 голосовъ; въ Станиславовѣ дръ Билинскій. дѣставъ 541, а дръ Мрочковскій 410 голосовъ.

Тернополь-Бережаны. Выбранный дръ Евсеевъ Черкаскій, одержавши въ Тернополи 715, а въ Бережанахъ 563 голосовъ. Рускій кандидатъ дръ Олександръ Оголовскій одержавъ въ Тернополи 216 голосовъ!

Ряшовъ Ярославъ. Выбранный урядовый кандидатъ Кароль Бартошевскій. Мѣсто Ряшовъ вздержало солидарно отъ голосования и заложило мотивований протестъ противъ насиливанію выбирати урядового кандидата. (Мѣщане ряшовскіи ставили себѣ кандидатомъ пана Ствартню зъ Львова). На 708 выборцѣвъ мѣста Ряшева отдало голосъ только въ урядниковъ староста. Солидарность достойна подиумъ сердѣцъ нынѣшнѣхъ относить въ нашѣ Галил и! Мѣсто Ярославъ дало Бартошевскому майже всѣ голосы.

Новый Санч-Вѣличка-Бяла выбрали мин. дра Дунаевскаго.

Тарнівъ-Бохня выбрали Ришарда Завадскаго.

Краковъ выбравъ Максимила Заторскаго и Леона Хшановскаго.

Снятинъ-Коломыя-Бучачъ. Завзата борба мѣжъ партизантами дра Блоха и дра Быка тревога до теперь.

Справозданія зъ выборовъ.

Выборы въ Гусатынѣ. Зъ подѣ Гусатына пишутъ намъ: Нашъ повѣтъ при голосованію побѣдилъ. На 181 голосующихъ одержавъ дръ Иоанъ Шараневичъ 99 голосовъ, а Володиславъ Чайковскій 81 гол. За Чайковскімъ голосовали ц. к. урядники, поссоры, панки-виристы, жида всаки сорты, продайни селяне-бѣты, кашкето-худачкова шляхта и польскіи кендизы. Жида сильно орудовали грѣши. Въ Теребовли кандидатъ нашъ упавъ: на 173 голосующихъ одержавъ 50 голосовъ, а контрап-кандидатъ 123. Такъ отже дръ Шараневичъ дѣставъ разомъ 149 голосовъ противъ 204. Въ роцѣ 1879 получивъ рускій кандидатъ о. Богонюкъ въ обоихъ повѣтахъ противъ Еразма Болянскаго всего лишь 49 голосовъ. Видимо отже, что отъ 1879 року богато змѣнилось — и хотя и найчестнѣйшому Русинову, трудачому для блага родной землѣ и державы австрійской, годѣ знайти признанье у противника, — мы потѣшаемся тою гадкою, что трудомъ и сконсолидованіемъ нашихъ силъ осягнемо цѣль. Тоже крѣпится, крѣпится рускій родѣ! Пѣдъ конеца мушу подати до прилюдной вѣдомости Вл. читателѣвъ, что до теперѣшней побѣды нашей въ повѣтѣ Гусатынѣ-Копычинцѣ вельми много положивъ труду Вл. патріотъ нашъ, звѣстный Русинъ наимъ отъ 1848 року, п. Иванъ Борисиковичъ, властитель большої пособности въ Ужислѣ.

Выборы въ Перемышлянахъ. Зъ Перемышлянскаго пишутъ намъ: Мы приступали до выбору посла при великихъ противостояніяхъ. Противъ насъ ставили до борбы такій могучій силы, якъ: кандидатъ „spodniackowy“, гр. Стадницкій, кузинъ графинѣ Альфредовои Потоцкой, „przez Wysoki c. k. Rzad silnie polecamy“ (тыми словами писало въ отозвѣ польскаго комитету перемышлянскаго зъ дня 20 мая), значай грѣшъ, „braica“ римскаго и москвитинскаго вѣроисповѣданія, скарбъ гр. Потоцкого, котораго офиціалисты немовь чорне гайворонія вскрыли въ день выборовъ Перемышляны, зловѣшчіе крикомъ тероризуючи выборцѣвъ. Коли мы подѣ такимъ напоромъ здобули для п. Рожанковскаго 85 голосовъ „важныхъ“ — за се дакувати належить почту солидарности рукою интелигенціи, которая не пытала про етнографичній и языковѣкъ переосвѣдченія кандидата, а пѣдалася цѣла миѣю центральнаго рускаго комитету. Выняткомъ ставъ одинъ толькo о. Конопка зъ Волкова, который голосувавъ на графа Стадницкого, за що удостоившися великаго „брава“ въ сали отъ польскихъ и рускихъ выборцѣвъ, подивляющихъ его отвагу.. Голосъ о. Конопки здѣноваживъ п. Першакъ, шляхтичъ зъ Пнѧтина, що поднесеніемъ голосомъ загремѣвъ: „Wielmożu c. k. radca sądu obwodowego w Złoczowie p. Longin Rożankowski“. Знамениту ролю грали при сегорѣніяхъ выборахъ грѣши, которыхъ сыпано якъ половиною, такъ що многи выборцѣ рускіи вертали домовъ съ десятками, а бѣдный Малютъ зъ Хлѣбовичъ таки надякался 50-рѣнѣскаго банкноты и отдавъ грѣшъ. Штудерій выборцѣвъ зъ Л. и Ж. запомоглисъ на передновокъ — а свѣтъ розумъ мали... Хотѣли и выборцѣвъ Г. заграти таки штуки, та за высоки оцѣнили свои голосы. Жертвовано имъ по 15 зр., а они жадали по 50. Вѣнцы згадати мусимо, що дуже вбиваво за гр. Стадницкимъ п. Ст. Корытовскій (поповичъ), концептівый практикантъ при старостѣ въ Перемышлянахъ... Чей прилюдне поднесеніе тои заслуги пана „комисара“ допоможе ему до скоршаго авансу...

Выборы въ Бродахъ. Зъ Бродовѣ доносятъ намъ: На вѣзѣ до мѣста подыбавъ я вже пнѣніхъ якъ нѣчъ выборцѣвъ. Передираючись черезъ табуны жида, чувъ я всюди лишь голосы: „Не выбирайте попа, бо бѣть зъ вѣстъ здирає за все, а панъ за все вамъ платить.“ Надѣя на добрый успѣхъ опустила мене. До комисіи вѣшло 6 Полаковъ, одинъ жида и одинъ неписьменный мазуръ, ходячій Русиновъ нынѣшніхъ стояло въ сали доводъ. Такъ зарядивъ п. староста Русоцкій. Ось не бачивъ звѣшъ 20 рускихъ священниківъ, але 2 латинскихъ заразъ подыбавъ. Окромъ жида, выборцѣвъ наихало до салѣ множество жида-кѣвъ-факторовъ. П. Русоцкій бувъ для нихъ дуже привѣтній, говоривъ съ ними усмѣхачись, гладивъ дякихъ пѣдъ бороду, а жида осмѣяни сею ласкою хвалилисъ: „Що вы гоѣ знаете? мы що хотимо, то зробимо“. Але якъ Русинъ-выборець рушився, то п. староста кликавъ заразъ до порядку. Якъ хрунь дававъ голосъ на п. Кильяновскаго, то п. староста додававъ: „Głosnij czlowieczku, aby ksiażę słyszel“, самъ отбирали карти легитимацій и фиксували кожного выборца

острыми очима. Нечаяно однакожъ вѣ нашъ противники спустили носы на квинту: о. Сѣрко одержавъ 135 голосовъ а п. Кильяновскій лиши 106 голосовъ. Телеграма пойшла до Камянки въ той цѣли, щобъ тамъ форсувати выборъ польскаго кандидата за вояку цѣну. На отповѣдь ждали мы до 6 години на спецѣ та дѣждалисѧ сумно вѣсти: Кильяновскій 173, о. Сѣрко 96 голосовъ. На долинѣ пѣдняла жида крикъ, неначе передъ мурами Брихона. Гидко було намъ вертати зъ салѣ выборочої. Невѣрѣ кешували собѣ зъ насъ, паны и пѣдманы цѣлувались съ ხასტი моїжесо-вего шузнанія и брали пѣдъ руки Микатовъ Хрунівъ съ собою на пиръ. Вечеромъ Броды засіяли илюминацію, которая однакожъ не добривувала освѣтленю въ звѣчайный день шабасу. О оргіяхъ повѣборчихъ не знаю розказати.

Выборы въ Старомъ-мѣстѣ. Зъ Старомъ-мѣстѣ пишутъ намъ: Мы держалисѧ добре. На дра Антоневича упало 74, на гр. Лося 50 голосовъ.

Причина успѣху лежить въ ревности нашего доокрестного духовенства и въ тѣмъ, що нарѣдъ освѣдомляєсѧ чимъ разъ бѣльше ѿ своими правами. Выборы почали мы съ Богомъ въ церкви и громадно съ о. Ильницкимъ бѣжували „Царю небесному“. До комисіи выбрано оо. Витошинскаго зъ Вовчи, Турчмановича зъ Потока и Василькевича зъ Тершова. Комисаръ правительственный, п. Клюкъ, именувавъ бѣль себе пп. Бѣльского, Бѣлянскаго, ко. Сервацкого и Шенка. Въ сали подѣлились вже выборцѣ мовъ на страшномъ судѣ и станули окремо бѣль себе: священники и патріоты селяне по однѣй сторонѣ, панки, жида и обаламученій по другої. Голосуванье скончалося о 11 годинѣ передъ полуднемъ; мимо того ждали мы на оголошену результату до 6 год. вечеромъ. Бувъ се маневръ. Дожидано результату, щобъ за то въ Самборѣ повести дѣло выборовъ въ користь гр. Лося. Коли оголосено бѣль отакъ користный для графа результатъ крикнули жиди vivat старостѣ а отакъ графови. На крики явилася и музика и заграла коломыїку, а отакъ Jeszcze Polska nie zginę! Нашъ выборцѣ дивились апатично на комедію та бѣжували мѣжъ собою: „Отъ, яка сираведливѣсть на свѣтѣ!“ Выборцѣ зъ Лужка голосували вѣза за графомъ. Не стало тамъ о. Паславовскаго... Священикъ зъ Сушицѣ не явився на выборы, хочь мешкає о мильку дороги, а други священники трудились по 3 и 6 миль. Кобы не грѣшъ та горѣвка, то польскій кандидатъ не дѣставъ бы бѣль у насъ надъ 10 голосовъ. Але прїде колись часъ, що и такъ буде. Мы вѣримо въ нашу жизненну силу, нарѣдъ починавъ прозрѣвати, а де маєши рѣзь и честнѣхъ проводниківъ, тамъ бѣль одушевляєсѧ для волного честного дѣла.

Хлопска Кривда. [Надѣлане.]

„Богъ високо а цѣсарь далеко“ — каже народна пословиця — такъ кажутъ и бѣдні люди въ села Сопота въ Скільського повѣтѣ судового, котрій будучи теперъ и такъ черезъ неурожай та дикихъ вѣтрей тяжко дѣтинами приходять черезъ Гершка Глядстайна,

купця скільського, до крайної руини.

Яць Павлишинъ, господаремъ въ 1877 чвертю днівъ и въ готвѣць уплативъ 10 зр., да дальше вѣтъ въ 1878 здѣ 70 зр., а на конецъ 10 зр. — Глазомъ 324 зр., а вѣставъ ще винѣть 100 зр.

Данило Харевичъ варути въ 1879 здѣ 2 зр. 40 кр. На долинѣ лѣтъ за Сеню Ластовецку, въ протягу пяти лѣтъ 30 зр., а системії жандармерія три разы стровано, забравши сѣраки и козули.

Федоръ Иванікъ набралъ въ 1880 здѣ 2 зр. 40 кр. До одного року сїмъ вѣтъ заплативъ 71 зр., а въ 1884 вѣтъ ще 35 зр.

Ілько Федишинъ лѣтъ у того купця поживи въ ратахъ: 8 зр., 9 зр., 23 зр., 35 зр., пѣтобрно 40 зр., и 20 зр. Будучи квестрованымъ выплативъ всего 175 зр.

Яць Бреничъ вавинъ здѣ 2 зр. 40 кр. До одного року сїмъ вѣтъ заплативъ 75 зр., але вѣсту не дѣставъ, на 100 зр.

Федоръ Демківъ вѣтъ въ 1884 року вѣтъ 40 зр. и вѣтъ 18 зр. и вѣтъ 40 зр. А коли той господаръ вѣтъ 12 лѣтами 50 зр., то вѣтъ 75 зр., але вѣсту не дѣставъ, на 100 зр.

Федоръ Демківъ вѣтъ въ 1884 року вѣтъ 40 зр. и вѣтъ 18 зр. и вѣтъ 40 зр. А коли той господаръ вѣтъ 12 лѣтами 50 зр., то вѣтъ 75 зр., але вѣсту не дѣставъ, на 100 зр.

Тамтого року покривдженій вѣтъ въ 1884 року вѣтъ 40 зр. и вѣтъ 18 зр. и вѣтъ 40 зр. А коли той господаръ вѣтъ 12 лѣтами 50 зр., то вѣтъ 75 зр., але вѣсту не дѣставъ, на 100 зр.

Для о. Івана Наумову прислано зъ Риму слѣдуючій французскій ісповѣданія вѣтъ:

Я, Іоанъ Наумовичъ, священникъ обряду єпархії лѣбовскїй, стояча предложеніемъ менѣ св. божественныи архангел Михаїлъ, и дотыкаючи его рукою, признаю ѿсокрушеннимъ сердцемъ, що я сильнѣй отъ истини и вѣчності римскаго католицизму, та скілької „Іванової хати“, де на хонько бѣгдаївъ.

Тамтого року покривдженій вѣтъ въ 1884 року вѣтъ 40 зр. и вѣтъ 18 зр. и вѣтъ 40 зр. А коли той господаръ вѣтъ 12 лѣтами 50 зр., то вѣтъ 75 зр., але вѣсту не дѣставъ, на 100 зр.

Почитаю такоже, прінимаю въ воєненській Соборы, якъ вхідній та бѣгдаївъ, істота, маючи сильну надѣю, що вѣдома душа, которая може бы могла конецъ учинити.

Сопѣтъ днія 5 червна 1885.

Для о. Івана Наумову прислано зъ Риму слѣдуючій французскій ісповѣданія вѣтъ:

Я, Іоанъ Наумовичъ, священникъ обряду єпархії лѣбовскїй, стояча предложеніемъ менѣ св. божественныи архангел Михаїлъ, и дотыкаючи его рукою, признаю ѿсокрушеннимъ сердцемъ, що я сильнѣй отъ истини и вѣчності римскаго католицизму, та скілької „Іванової хати“, де на хонько бѣгдаївъ.

Почитаю такоже, прінимаю въ воєненській Соборы, якъ вхідній та бѣгдаївъ, істота, маючи сильну надѣю, що вѣдома душа, которая може бы могла конецъ учинити.

И такъ: Вѣрю во єдинаго Бога.

Почитаю такоже, прінимаю въ воєненській Соборы, якъ вхідній та бѣгдаївъ, істота, маючи сильну надѣю, що вѣдома душа, которая може бы могла конецъ учинити.

Польско-русій взаємини XVII-го вѣку въ сучасній польскій призмѣ.

Критичній поглядъ Володимира Антоно-вича професора кіевскаго університету на повѣсть Г. Слінкевича „Ogniem i miejsem“.

(Дальше.)

Но не обмежаючись на характеристику по-одинокихъ частей, авторъ пересвѣдченій, що усе населеніе України носило на себѣ знамена неодолимо врождене дикоти, котрою отрѣжнялося бѣль другихъ народовъ, навѣтъ такихъ, котрій стояли съ нимъ на однѣй степенії просвѣтѣнїя и въ такихъ же суспільнѣхъ усновинахъ. Для прикладу наведемо словами п. Слінкевича поставлене нимъ порівняннѣ польскіхъ мужиківъ съ українскими: „Дикій зъ природы народъ ишовъ охотно до Хмельницкого; въ той часъ, коли хлопъ на Мазовшу и въ Великій Польщі нагинавъ безъ ропоту шию пѣдъ ярмо, котре тяжило въ цѣлой Европѣ на потомкахъ Хама, Українецъ вдыхавъ съ воздухомъ степовъ любовь свободы такъ само безграницно и дико, якъ самі степи... розумѣється отже, що бѣль волївъ бунтувались и рѣзали съ Хмельницкимъ шляхту, якъ гнути горду спину пѣдъ ударами підстаросты“ (III, 237.). Дикій сей инстинктъ Українцѣвъ, котрій довѣвъ ихъ до сесо-го, що не любили нагайки підстаростовъ, бувъ такъ тѣсно звязаний съ дикою природою, що цѣлій народъ перенявъ нимъ: „всѣ утекли до Хмельницкого, навѣтъ жінки; лишились по сесо-

четвертый, а в ряду осьмой, и въерую, что въ Фотія оправедиво осуждено.

Не меньше почитаю и признаю все то, что въселенський соборъ флорентійскій рѣшивъ и давъ дотычно унії західной и восточной церкви, т. е. що Духъ св. есть виць Огца и Сына, о свое существо и едотство має биць рѣвно отъ тца и Сына и происходит отъ обоихъ передъ яко зъ одного начала и зъ единого дыханія, що то выраженье "и Сына" придано для поясненія истини и по необходимости за приволемъ и логично Символу.

Также признаю, что въ опрѣсоцѣ або въ асноимъ пшеничаймъ хлѣбѣ находится истинне Христово, а священники повинній въ обоихъ възврати истинне тѣло Господа, розумѣяся, будьжий по образу овощи, західной чи восточной церкви.

Вѣрю, що, если истинно каючися за грѣхи любви Бога почиють впередѣ, закимъ сподобили предпринятія плоды сокрушенія, навѣтъ поспышено показанія, душамъ ихъ по смертъ, щобъ избавити ихъ отъ того рода кары, помѣній жертвъ жиющихъ вѣрныхъ, с. е. службы молитви, милости и другій богоугодній вѣла, по установамъ церкви. Вѣрю, що душѣ, котрій по получению крещенія не зробили такого грѣху, такожъ та душа, котрій зробивши грѣхъ, або въ овощахъ тѣлахъ або по низверженію тѣхъ тѣль, якъ сказано выше, суть очищенній, заразъ будуть принятіи отъ неба и оглядати амбонъ Бога въ Тройцѣ единого, однакожъ послугами однѣ больше, другій менше совершеніе; душа же тѣхъ, котрій въ смертабомъ або зврородабомъ грѣхомъ умирають, заразъ пойдуть въ адъ, однакожъ вербными карами мають бути.

Почитаю, принимаю и признаю, що св. ап. ристоль має первенство на всю вселенну, самъ первовищеникъ римській єсть преемникъ апостолівъ, св. Петра, дѣйстіемъ намѣстника Христа, всеси церкви головою въ обѣихъ рістіяхъ отцемъ и учителемъ и що ему въ св. Петрѣ передана отъ Господа Іоуса Христа пона власті паства, управлена и ведена цѣлою церкви, якъ то и актами вселенськими Соборовъ св. канонами потвердждається.

Для того св. католицку и апостольску церкви признаю матерью и учителькою всеси церквей, а римському первовищеникові, якъ св. Петра, князя апостолівъ, преемникові въ Иоуса Христа намѣстникова, истинный послужбюю и присягаю.

Такожъ безъ сомніння вѣрю и признаю все, що св. канонами и вселенськими соборами, а особливо въ соборомъ тридентскимъ и ватиканскимъ передано, затвердено и пояснено, именно же, що дотыкаетъ первенства и непогрѣшимості римського первовищеника.

Дальше вѣрю и признаю, що римська церква єь разпорядженіемъ Господвого по надѣй вѣдь другій має первенство звичайної власти и що та власті юрисдикції римського первовищеника, власті истинно епископска єсть безусловною и безпосреднюю, въ наслѣдокъ того отже паства всіхъ вѣрнихъ въсякого обряду и достоинства и вѣрний, якъ въ засобності такъ и вѣр разомъ, звободяючи, до звірарничної субординації и правдивого послуху єдине только въ дѣлахъ, котрій тикують вѣры и ожидань, но и въ тѣхъ, котрій относяться до поширення и управы розсѧяної по всей вселенії церкви, такъ що бережна римськимъ первовищеникомъ черезъ единство спільноти и исповѣданія вѣры церкви Христова єсть одно стадо подъ однімъ дахомъ.

Такожъ вѣрю и признаю, що римській первовищеникъ, коли въ катедрѣ говоритьъ, т. е. якъ отпраляючи чинъ паства и учителя всеси християнъ по найвишому своему апостольскому авторитету, рѣшає, що наука о вѣрѣ або обычаїхъ повинна происходить отъ всеси церкви, чрезъ присутність Бога, обѣцяну ему въ св. Печерії.

Кромѣ жестокості, склонности до грабежія і розбою проявлялась дикость козаковъ, по гаданію п. Сінкевича въ пристрастію отдаванію війни. Надѣ тымъ розводиться п. Сінкевичъ дуже широко и съ незвичайнимъ вдоволеніемъ. Възвавши за подставу Боплану, розказуючого о дѣйствії, якъ паны на Українѣ розивали мужиківъ въ XVII столітті, биць перенѣсъ зображеній Бородинськимъ подѣй на Січъ, доповинивъ ихъ плодами свійської фантазії и звертаєсь до нихъ много разъ въ свій повѣсти. По его словамъ не весь народъ поголовно „на смерть“ (I, 115), всякий приготовуваний міжъ народомъ бунты предвидували якъ лишилися чину паства и звірарничної власти. Правдиво, що въ той часъ походу і карало туго провину смертю, такъ якъ яко сказавъ и розказавъ, якъ Богунъ опою козакъ, забираючись въ небезпечній походѣ (III, 62) и якъ козаки идуть коробрю до штурму для отваженія только, що ихъ напоено горѣвкою (IV, 95). Правдиво тое, замѣча п. Сінкевичъ, було міжъ тими особливо причини, що козаки уживали горївка не очищеною, выдаючи кислій захід.

(Д. 6.)

трѣ, має ту непогрѣшимості, якою бажавъ Спаситель одарити свою церкву въ поясненію науки о вѣрѣ и моральности; і такъ того рода поясненія римського первовищеника самъ черезъ себе а не изъ згоди церкви необтичнимъ. Все противне, якъ расколъ и вояка ересь, все церквою осуджене, откінене и прокляте и якожъ осуджають бѣдами и проклято.

Особливо все, взагалѣ и поодиноко, що въ моихъ книгахъ або письмахъ або въ апеляції або въ зборахъ и розговорахъ оловомъ або письмомъ оказано и видано, а що противіяє св. унії церкви руками єь римською, будьто-бы по праву божому и необходимости спасенія унії подчиненіе римському первовищенику не було бежено, або якъ коли-бы яка могла бути причина оторватись ѡтъ таї унії и підданства, такожъ заявленія и виданія бѣдомлючою римському первовищенику єго правъ або вѣконічній наводачі до расколо, або закону и раскольникамъ спиріюючою, якъ власної особї бѣдомлючою, откіненою и осудженою. Ту правду кат. вѣру, безъ котрої нѣкто спасеній бути не може, котрої тепер добровольно визнаю и истинно исповѣдую, тую венарувши ажъ до поїздного отдыху съ всею вытревалостю, за помочию Бога задержати и вызнавати щиро обѣцюю. То въ мой особї обѣцюю, слюбую и прилагаю, — такъ менѣ Боже допоможи и то святе Бога євангеліє.

О. Ив. Наумович завѣзвавъ Впр. митрополиту до зложенія повинного исповѣданія вѣры слѣдуючимъ письмомъ:

Ч. 385. „На основѣ рѣшенія св. Соборія въ Римѣ въ дні 29 цвѣтня с. р. въ дѣлѣ апеляції священника Іоана Наумовича, предложенію до св. Ап. Ап. Престола Римського, зазвавася Тоби нынѣшнімъ, щобъ въ непреступнѣмъ речинці одного мѣсяця вѣру свою оправдавъ въ отрѣю заблужденій, котрій исповѣдавъ, підля туттъ залученого формуляра, котрое-то вѣроисповѣданіе военардно оголошане бути должно. Если нынѣшніому рошпораженю повинноватись схоче, буде, по отправленю духовныхъ реколекцій, розрѣшено бѣдомлючою духовныхъ наказаній, остаючи въ исключимості и осуненії ѡтъ бенефіції такъ баго, поки не окаже постоянній и несомнѣннѣй ознаки поправи: въ случаю же неповиновенія, має позѣстати підъ наложеню клятвою за-для приклонности своеї къ расколо и прихода на будущность лишеній. — Даво во Львовѣ, 11 (23) мая 1885. — Сильвестръ, в. р., митрополит.“

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(Вибори). Вибори въ мѣстахъ выпали якъ слѣдує: На Моравѣ въ Берѣ: Хлюменци (централісти) и бургомістръ Винтергольдеръ (централ.); въ Оломоуці: дотеперѣшній посолъ Веберъ (центр.); въ Нѣм. Трибовѣ: Венциліцкі (центр.); въ Найштадль: Фандерликъ (Чехъ); въ Игліавѣ: дотеперѣшній посолъ централісти Штурмъ; ческій контракандидатъ Фріцъ ушавъ; въ Знамѣї вибраний центр. Гаазе; въ Никольсбургу вибраний дотеперѣшній посолъ. Аушницъ. Въ Кромбірику перенавпав дотеперѣшній пос. центр. Промберъ а въ его мѣстѣ вибраний Чехъ Бояковски; въ Голешовѣ вибраний Вурмъ (Чехъ). Въ Новомъ Бчицѣ вибраний Альфредъ Скене (центр.); ческимъ контракандидатомъ бувъ Пежина. Въ Вайокирхенъ перешовъ Промберъ а въ Штернбергъ дотеперѣшній пос. Бертъ (центр.).

На Шлеску вибрани: Въ Оппавѣ вибраний централістъ Фустъ; контракандидатъ центр. Саксъ перенавпавъ. Въ Егерндорфѣ вибраний дотеперѣшній центр. Менгеръ. Въ Тѣшнѣ вибраний центр. Демель а въ Билаць центр. Гаазе. Въ Старії вибрани: Централісти Карнери и Дершатта; контракандидаты и дотеперѣшній посли Рехбауеръ и Португаль перенавпали. Въ Бруку надѣ Мурою вибраний дотеперѣшній пос. центр. Гайльсбергъ. Въ Юденбургѣ вибраний центр. Райхеръ; перенавпав централістъ Шпрунгъ. Въ Гартбергѣ вибраний дотеперѣшній централістъ Краусъ; въ Лайбницѣ дотеперѣшній центр. Магъ; въ Марбургу центр. Ауссеръ, перенавпав центр. Шмідереръ; въ Цилли вибраний дотеперѣшній посолъ центр. Форегерь.

Въ Каринтії вибрани: Дотеперѣшній посли централісти Моро и Риттеръ, першій въ Цельовецу другій въ Св. Вітѣ. Въ Віляхъ вибраний централістъ Штайнвендеръ а центр. Морача перенавпавъ.

Вибори зъ більшихъ пообластей: Въ Австрії долѣшної вибрани либерали: Бреннеръ, Добльгофъ, Людвигсторффъ, Пиркетъ, Гуденбусъ, Суттнеръ, Ельцъ и Кильмансегъ; клерикальній кандидатъ Весльбауеръ, кн. Крой и гр. Кифштайнъ перенавпали. Межи либералами а клерикалами велася завязка борги и треба було другій разъ голосувати, по чмъ доперва либерали побѣдили.

На Буковинѣ вибрани зъ більшихъ пообластей архімандритъ Чуперковичъ, бар. Стирцеа и Григорцеа. Всѣ три нововибрани посли належать до партії правительственой. Два посли були вже передъ тымъ послами а на мѣсце бувшого посла Митрофановича вибраний Чуперковичъ. Зъ другихъ кандидатівъ получивъ генеральний адвокатъ Симоновичъ 42 а бар. Мустаца 35 голосівъ.

Въ Австрії горїшої вибрани зъ більшихъ пообластей: міністеръ робітництва гр. Фалькенгайнъ, приходникъ Мозеръ и Гай-

3

день — вѣс три консервативній. Либерали не брали жадно участіи въ голосованію.

Въ Зальцбургу вибраний клерикаль дръ Фукъ.

Въ Чехахъ выпали вибори зъ більшихъ пообластей якъ слѣдує: 1) Зъ фідеїкомісу: Ебертъ Белькреди (ческій феодалъ) на мѣсце Ришара Клямъ-Мартиница, Добженські (ч. ф. на мѣсце Генриха Клямъ-Мартиница), Лицовъ (ч. ф. на мѣсце Чернави), Заградъ Сальмъ (ч. ф. на мѣсце Дейма), Ад. Шпіборнъ (ч. ф. на мѣсце Добженського). — 2) Не зъ фідеїкомісу: Въ Празѣ: Генрихъ Клямъ-Мартиницъ (ч. ф. на мѣсце Дреслера (ч. ф.), Ришара Клямъ-Мартиницъ (на мѣсце центр. Форштера), Фабіянъ (ч. ф. на мѣсце центр. Якши); въ Будівницяхъ: Вратиславъ (ч. ф.), Надгерні (ч. ф.), Чернави (ч. ф.) и Клайстъ (ч. ф.); въ Хрудимѣ: Фридр. Кинські (ч. ф. на мѣсце Цедвиці), Постсельтъ, Шармідъ и Берніяртъ (на мѣсце Л. Сальма); въ Рихновѣ: Деймъ (ч. ф.), Опенгаймеръ (центр. на мѣсце ч. ф. Шефера), Якши (центр. на мѣсце ч. ф. Штанглера); въ Білівницяхъ: Вратиславъ (ч. ф.), Надгерні (ч. ф.), Чернави (ч. ф.) и Клайстъ (ч. ф.); въ Хрудимѣ: Фридр. Кинські (ч. ф. на мѣсце Цедвиці), Постсельтъ, Шармідъ и Берніяртъ (на мѣсце Л. Сальма); въ Рихновѣ: Деймъ (ч. ф.), Опенгаймеръ (центр. на мѣсце ч. ф. Шефера), Якши (центр. на мѣсце ч. ф. Штанглера); въ Білівницяхъ: Вратиславъ (ч. ф.), Надгерні (ч. ф.), Чернави (ч. ф.) и Клайстъ (ч. ф.); въ Хрудимѣ: Фридр. Кинські (ч. ф. на мѣсце Цедвиці), Постсельтъ, Шармідъ и Берніяртъ (на мѣсце Л. Сальма); въ Рихновѣ: Деймъ (ч. ф.), Опенгаймеръ (центр. на мѣсце ч. ф. Шефера), Якши (центр. на мѣсце ч. ф. Штанглера); въ Білівницяхъ: Вратиславъ (ч. ф.), Надгерні (ч. ф.), Чернави (ч. ф.) и Клайстъ (ч. ф.); въ Хрудимѣ: Фридр. Кинські (ч. ф. на мѣсце Цедвиці), Постсельтъ, Шармідъ и Берніяртъ (на мѣсце Л. Сальма); въ Рихновѣ: Деймъ (ч. ф.), Опенгаймеръ (центр. на мѣсце ч. ф. Шефера), Якши (центр. на мѣсце ч. ф. Штанглера); въ Білівницяхъ: Вратиславъ (ч. ф.), Надгерні (ч. ф.), Чернави (ч. ф.) и Клайстъ (ч. ф.); въ Хрудимѣ: Фридр. Кинські (ч. ф. на мѣсце Цедвиці), Постсельтъ, Шармідъ и Берніяртъ (на мѣсце Л. Сальма); въ Рихновѣ: Деймъ (ч. ф.), Опенгаймеръ (центр. на мѣсце ч. ф. Шефера), Якши (центр. на мѣсце ч. ф. Штанглера); въ Білівницяхъ: Вратиславъ (ч. ф.), Надгерні (ч. ф.), Чернави (ч. ф.) и Клайстъ (ч. ф.); въ Хрудимѣ: Фридр. Кинські (ч. ф. на мѣсце Цедвиці), Постсельтъ, Шармідъ и Берніяртъ (на мѣсце Л. Сальма); въ Рихновѣ: Деймъ (ч. ф.), Опенгаймеръ (центр. на мѣсце ч. ф. Шефера), Якши (центр. на мѣсце ч. ф. Штанглера); въ Білівницяхъ: Вратиславъ (ч. ф.), Надгерні (ч. ф.), Чернави (ч. ф.) и Клайстъ (ч. ф.); въ Хрудимѣ: Фридр. Кинські (ч. ф. на мѣсце Цедвиці), Постсельтъ, Шармідъ и Берніяртъ (на мѣсце Л. Сальма); въ Рихновѣ: Деймъ (ч. ф.), Опенгаймеръ (центр. на мѣсце ч. ф. Шефера), Якши (центр. на мѣсце ч. ф. Штанглера); въ Білівницяхъ: Вратиславъ (ч. ф.), Надгерні (ч. ф.), Чернави (ч. ф.) и Клайстъ (ч. ф.); въ Хрудимѣ: Фридр. Кинські (ч. ф. на мѣсце Цедвиці), Постсельтъ, Шармідъ и Берніяртъ (на мѣсце Л. Сальма); въ Рихновѣ: Деймъ (ч. ф.), Опенгаймеръ (центр. на мѣсце ч. ф. Шефера), Якши (центр. на мѣсце ч. ф. Штанглера); въ Білівницяхъ: Вратиславъ (ч. ф.), Надгерні (ч. ф.), Чернави (ч. ф.) и Клайстъ (ч. ф.); въ Хрудимѣ: Фридр. Кинські (ч. ф. на мѣсце Цедвиці), Постсельтъ, Шармідъ и Берніяртъ (на мѣсце Л. Сальма); въ Рихновѣ: Деймъ (ч. ф.), Опенгаймеръ (центр. на мѣсце ч. ф. Шефера), Якши (центр. на мѣсце ч. ф. Штанглера); въ Білівницяхъ: Вратиславъ (ч. ф.), Надгерні (ч. ф.), Чернави (ч. ф.) и Клайстъ (ч. ф.); въ Хрудимѣ: Фридр. Кинські (ч. ф. на мѣсце Цедвиці), Постсельтъ, Шармідъ и Берніяртъ (на мѣсце Л. Сальма); въ Рихновѣ: Деймъ (ч. ф.), Опенгаймеръ (центр. на мѣсце ч. ф. Шефера), Якши (центр. на мѣсце ч. ф. Штанглера); въ Білівницяхъ: Вратиславъ (ч. ф.), Надгерні (ч. ф.), Чернави (ч. ф.) и Клайстъ (ч. ф.); въ Хрудимѣ: Фридр. Кинські (ч. ф. на мѣсце Цедвиці), Постсельтъ, Шармідъ и Берніяртъ (на мѣсце Л. Сальма); въ Рихновѣ: Деймъ (ч. ф.), Опенгаймеръ (центр. на мѣсце ч. ф. Шефера), Якши (центр.

